

מ"ת 15537/08/17 - מדינת ישראל נגד ניסים אדרי, דוד ואחנון

בית משפט השלום בפתח תקווה

מ"ת 15537-08-17 מדינת ישראל נ' אדרי(עציר) ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט עודד מורנו
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיבים	1. נסים אדרי (עציר) 2. דוד ואחנון (עציר)

נוכחים:

ב"כ המבקשת עו"ד אריאל אודרברג

ב"כ המשיב 1 עו"ד זאב אלוני

ב"כ המשיב 2 עו"ד מוחמד רעד

המשיבים הובאו ע"י שב"ס

החלטה

מבוא

1. בפני בקשת המבקשת להורות על מעצרם של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים וזאת לאחר שביום 8.8.17 הוגש כנגדם כתב אישום החובק שלושה אישומים המייחס את העבירות הבאות: באישום הראשון והשני - התפרצות למגורים בכוונה לבצע עבירה בצוותא, עבירות לפי סעיפים 406 (ב) ו- 29 (א) וכן גניבה בצוותא, עבירה לפי סעיף 384 וסעיף 29 (א); באישום השלישי- שיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244, והכל בהתאמה לפי חוק העונשין, התשל"ז- 1977.

2. לאחר שבדיונים הקודמים התבקשו דחיות לצורך העתקת מלוא חומרי החקירה, הרי שביום 7.9.17 התייצבו ב"כ המשיבים וטענו כי חומר הראיות הקיים בתיק אינו יכול לעמוד במבחן שנקבע בסעיף 21 א (ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים) התשנ"ו- 1996 (להלן- חוק המעצרים) ובפסיקה בעניין ראיות לכאורה להוכחת האשמה. את עיקר טענתם הפנו כלפי עבירות ההתפרצות והגניבה בצוותא המיוחסות באישומים הראשון והשני. לחלופין טענו כי ככל ואכן קיים מארג ראיתי כגון דא הרי שהדבר יכול לקרום עור וגידים לביצוע עבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב בלבד.

עמוד 1

3. כנגזרת מטענות אלו המשיכו וטענו ב"כ המשיבים כי ככל שאכן יקבע שקיימות ראיות לכאורה הרי שמדובר בעילת מעצר מוחלשת וזאת מאחר ומדובר בעבירת רכוש שאינה מגלמת כל תחכום משמעותי ועל כן יש לבחון כבר באולם בית המשפט חלופת מעצר. ושוב, בהתאם למבחנים שנקבעו בפסיקה בהקשר זה.

4. מטבע הדברים, המבקשת חולקת על טענות ב"כ המשיבים ובמסגרת השלמת הטיעון בכתב מיום 11.9.17 מאת עו"ד דיתי צאלים, פירטה האחרונה באופן נרחב ונהיר את מכלול הראיות אשר מגבשות לשיטתה ראיות לכאורה בכל האישומים כנגד המשיבים. ב"כ המשיב 1 הגיש אף הוא השלמה לטיעונים בכתב, ונגע באופן נקודתי בכל אחת מהנקודות אותן הוא מעריך כבקיעים וחוסר של ממש במארג הראייתי.

העובדות לפי כתב האישום

5. כאמור דלעיל כתב האישום מייחס למשיבים שלושה אישום המחוברים יחדיו כסיפור מתגלגל במסגרת מספר שעות התחומות בבוקר וצהריים של יום 30.7.17.

בהתאם למפורט באישום הראשון, במועד הרלוונטי לכתב האישום, בין השעות 9:00-11:00, או בסמוך לכך, התפרצו המשיבים לבית ברחוב נחל לכיש 27 באשדוד בבית משפחת לירוי ושלי נוריאלי (להלן בהתאמה: "המתלוננים" לירוי או שלי). באותן נסיבות, נשאו ונטלו המשיבים מחדר הארונות בבית את הפריטים הבאים: תיק ובתוכו כ- 15,000 ₪, כ- 170 דולר, כ- 250 יורו וכן תווי קניה "רב תו" שהינם רכוש המתלוננים.

בהמשך להשתלשלות המתוארת באישום הראשון, בשעה 11:00 או בסמוך לכך באותו היום, התפרצו המשיבים לבית, ברחוב הקוקיה 40 בראשון לציון, בו מתגוררת הגברת שני צפאני (להלן: "שני"). באירוע התפרצות זה נשאו ונטלו המשיבים מביתה של שני, כ- 15,000 ₪, תווי קניה ושתי טבעות שהינם רכוש של שני.

במסגרת האישום השלישי, אשר נמצא בהמשך הרצף הכרונולוגי אליבא דכתב האישום, בשעה 13:59 נסעו המשיבים ברכב מסוג יונדאי ברחוב ז'בוטינסקי בפתח תקווה כך שהמשיב 2 נוהג ברכב והמשיב 1 יושב בכיסא הנוסע לצידו. באותן נסיבות, הבחין השוטר יונתן דינקו (להלן: "השוטר דינקו") כי המשיב 1 מתכופף ומסתיר את ראשו. בשל היסוד לחשד סביר שהתנהלות זו עוררה במחשבתו, כרז למשיבים שיעצרו את הרכב בצד. בהמשך לאמור, עברו המשיבים צומת מרומזר, ואז המשיכו בנסיעה תוך האצת מהירות הרכב, וזרקו מצד הנוסע הקדמי ברכב שקית ובה רכושם של לירוי, שלי ושני - המתלוננים.

עיקרי הראיות להן מפנה המבקשת

6. בכל הנוגע לאישום הראשון הרי שהמארג הראייתי מוצק ותומך יתדותיו על הראיות הבאות: דו"ח פעולה מאת השוטר גל שובל מיום 30.7.17 אשר הגיע לביתה של שלי, שסיפרה לו בשעה 12:45 כי נגנב מתיקה כסף ועל כן הזעיקה את המשטרה; הודעת שלי מיום האירוע 30.7.17 לפיה יצאה מהבית בשעה 9:00 ולא נותר בבית איש. שלי חזרה בשעה 12:30, ראתה כי חדרה מבולגן והזעיקה משטרה. כן הוסיפה שנגנב לה תיק ובו 12,000 ₪ ועוד 3,000 במטבע יורו. לדבריה, חושדת במנקה שלה לשעבר כיוון שהיה לה מפתח לדירה; בהודעת שלי מיום 2.8.17 שם חוזרת על החשד במנקה לשעבר, מוסרת כי מלבד הסכום אותו פירטה, נגנב גם סכום של 1,500 דולר; המנקה עצמה נחקרה תחת אזהרה וטענה לחפותה; ביום 3.8.17 מסר הודעה לירוי ובהתייחס לרכוש שנגנב מסר כי היו סכומים שונים במזומן, גם במטבע חוץ, וכי אינו יכול לומר במדויק. עוד הוסיף לירוי שנגנבו לו תווי קניה של תו הזהב של שופרסל שקיבל ממעסיקו "בן חור שיווק והפצה בע"מ" (להלן: "בן חור שיווק"); בהתאם לכך מציגה המאשימה מסמך ממחלקת ביטחון ובקרה של שופרסל מיום 7.8.17 כך שלפי המסמך, המספר הסידורי של תווי הקניה שנתפסו בשקית שנזרקה מהרכב בו נסעו המשיבים, מצביע שאלו תווי קניה שנרכשו ע"י חברת בן חור הפצה; זאת ועוד, ב"כ המבקשת מפנה לחו"ד מומחה מיום 13.8.17 בה נמצאה טביעות אצבע של המשיב 2 על גבי שקית אריזת תו הקניה מס 7783 שהיתה בשקית שהושלכה מהרכב ובה נתפס הרכוש הגנוב. גם על השקית נמצאו טביעות אצבע של משיב 2; לכל אלו יש לצרף את העובדה לפיה המשיבים מאוכנים בקרבה לזירת האירוע. המשיב 1 מאוכן באשדוד כ- 662 מטר מביתה של שלי בשעה 10:28 והמשיב 2 בשעה 10:16.

7. באישום השני מפנה המבקשת למכלול הראיות הבאות: דו"ח פעולה מאת השוטרת נטע פינסקר מיום 30.7.17 אשר הגיעה לביתה של שני שסיפרה לה, בין השאר, כי נגנבו ממנה כ- 15,000 ₪ ושהיא חושדת במכר לשעבר בשם ליאור אוסקר (להלן: "אוסקר"), נתון עליו חוזרת גם בהודעה מאותו היום; מזכר מאת השוטר מיכאל אפרימה מיום 1.8.17 (להלן בהתאמה: "המזכר" ו"השוטר אפרימה"). בשיחת טלפון אותה ביצע אפרימה עם שני בסמוך לשעה 18:45 שאל אותה האם יתכן שנגנבו דברים נוספים כגון תכשיטים. שני השיבה שהיו גם שתי טבעות אצבע תוך תיאור הטבעות וכן תו זהב בכרטיס. בנוגע לסכום אינה בטוחה בסכום המדויק אך היו שם כ- 15,000 ₪ וייתכן והוסיפו עוד 1,000 ₪; לכך מצטרף זיהוי הטבעות, המתועד בוידאו, מיום 1.8.17 כך שהשוטר אפרימה מציג לה את הטבעות שנתפסו יחד עם טבעות שנתפסו באקראי, והמתלוננת אכן מזהה את הטבעות שנגנבו כטבעות שלה; בסרטוני מצלמות האבטחה ממקום האירוע נראה אדם שהמבקשת מסכימה כי הוא אינו עונה לתיאור המשיבים או לתיאורו של אוסקר; כמו כן, מפנה לאיכונים של הטלפונים הניידים של המשיבים מיום 30.7.17 לפיהם המשיב 1 מאוכן בשעה 11:07 במרחק של כ- 3.2 ק"מ מביתה של שני והמשיב 2 מאוכן באותה שעה במרחק של 3 ק"מ מאותו מקום.

8. בכל הנוגע לאישום השלישי מפנה המבקשת לדו"ח השוטר דינקו מיום 30.7.17 לפיו התנהלות המשיב 1 (התכופף שלא ניתן לראות את ראשו) ונסיעת הרכב (עקיפה ומעבר בין נתיבים) עלתה כדי יסוד לחשד סביר. כן לנתן לפיו השוטר דינקו ראה שקית שנזרקה מצד הנוסע שליד הנהג, היא השקית הכחולה ובה נמצא הרכוש הגנוב; דו"חות הפעולה מיום האירוע של יתר השוטרים שהצטרפו לדינקו מחזקים את העובדה כי חלפו דקות ספורות בלבד בין עצירת הרכב לבין מציאת השקית ובה הרכוש

הגנוב; מזכר השוטר אופיר כהן מיום 2.8.17 וזאת כחלק מבדיקת טענת המשיבים לגבי הימצאותם בפתח תקווה, ביצע צפיה במצלמות אבטחה של תחנת הדלק פז ברחוב ז'בוטינסקי ורכבם לא נמצא במקום בזמן הרלוונטי.

לכל האמור לעיל, מוסיפה המבקשת כי המשיבים אינם מוסרים כל גרסה הגיונית ומתקבלת על הדעת. בחקירתם מיום 30.7.17 מסרו כי הגיעו לפתח תקווה לפגוש אדם בשם אבי שמואלי (להלן: "שמואלי") שחייב למשיב 1 ₪ 20,000. יחד עם זאת, אין למשיב 1 את הטלפון של אותו שמואלי (ש' 61-51). כשעומת המשיב 1 עם זריקת השקית השיב כי אין לו מה לומר (ש' 95-91). כך גם בעניין מה היו מעשיו הבוקר טרם הגעתו לפ"ת (ש' 105-104). גם המשיב 2 אינו מכיר את פרטיו של שמואלי (ש' 70). בחקירות הנוספות של המשיבים מיום 2.8.17 ו- 3.8.17 הם שומרים על זכות השתיקה.

עיקר טיעון ב"כ המשיבים

9. בכל הנוגע לאירוע ההתפרצות באישום הראשון הרי שלא נמצאו סימני פריצה במקום כך שיש להסיק שהפריצה נעשתה עם מפתח שלא נמצא בכליהם של המשיבים. בעניין זה מפנים לחשד אותו העלתה שלי כנגד המנקה לשעבר. האיכונים אינם רלוונטיים שכן מדובר על מרחק של 662 מטרים מהמקום. כך גם אין אחידות בסכומים שנתפסו (ראו המזכר של אפרימה). בהקשר זה הם מפנים לסתירות בנוגע לסכומים בגרסאותיה של שלי, בין השאר, בהודעתה מיום 2.8.17 עת אמרה כי היה לה סך של 1,500 דולר ואירו מבלי לפרט כמה מכל סוג, וזאת למול הודעת בעלה מאותו היום על הערכה ב"סביבות" 250 אירו ועוד ב"סביבות" 170 דולר.

10. התזה אותה מציגים ב"כ המשיבים בנוגע לאירוע הפריצה והגניבה באישום השני הינו כי לפי הראיות הקיימות בתיק, אין כל סיכוי אפשרי כי המשיבים היו במקום. בהקשר זה הם מפנים לראיות הבאות: הודעת שני כי היא חושדת באוסקר וכי לא היה "בלגן" בדירה כך שהפורץ ידע את מה שהוא מחפש; את עיקר הזרקור מפנים הם להתנהלות והמזכר של אפרימה כך שרק לאחר שהוא מתקשר לשני ושואל אותה האם ייתכן שנגנבו גם תכשיטים, הדבר "נשתל" בהתייחסותה לנושא; כך גם לגבי התאמת הסכומים (16,000 ₪ ולא 15,000 ₪ על מנת שיתאימו לסכום הנמצא בשקית בה נתפס הרכוש הגנוב); דברים אלו נאמרים גם בהתייחס ל"הובלת והדרכת" שני לטענה לפני נגנב מביתה גם תו זהב וזאת לאור הבירור החקירתי בשלב מאוחר יותר המצביע על הנפקת שני התווים שנתפסו דווקא לבן חור שיווק בקשר לאישום 1; זאת ועוד, מצלמות האבטחה מראות אדם שאין חולק כי הוא אינו עונה לתיאור המשיבים ועולה שיש 3 דמויות חשודות שמבנה גופם אינו מתאים למשיבים, גם לא בביגוד; לפי האיכונים, מפרט ב"כ המשיב 1 בהרחבה כי הטלפון הנייד של מרשו אוכן בשעה 11:07 בתחנה מרכזית בראשל"צ מערב ובשעה 11:20 בגבעת שמואל והשיחה מסתיימת בשעה 11:24 בפ"ת; בדומה לכך הטלפון הנייד של משיב 2 מאוכן באופן שבו מהשעה 10:59 כל 6 דקות מתחלפת האנטנה עד שבשעה 11:31 הוא מאוכן בקריית מטלון. העולה מכך הינו כי המרחק בין האיכונים של המשיבים למקום האירוע הינו 3.2 ק"מ וזאת כאשר יש אנטנות סלולריות הקרובות יותר למקום כ- 595 מטר ו- 335

מטר- נספח ה לטיעונים) כך שהשניים היו בדרכם לפ"ת בנסיעה ועל כן הסגור אינו רשאי להעלות זאת כגירסת הגנה שיש ליתן לה משקל בשלב זה **(ראה בש"פ 2506/05 טקסה נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים))**.

11. באשר לאישום השלישי הרי שב"כ משיב 1 מפנה את עיקר טיעונו לכך שלא היה יסוד סביר לחשד. משכך אפוא, מדובר בחיפוש בלתי חוקי על המשמעותיות הנגזרות מכך. עוד מוסיף שלא נמצאו טביעות אצבע של מרשו על השקית או בתוכנה, וכי לא נתפסו כלי פריצה. לסיום (בפסיקה 7 לטיעונו בכתב) מעלה הוא גרסת השתלשלות האירועים באותו היום - גירסה אותה לא מסר המשיב בחקירותיו במשטרה.

המסגרת הנורמטיבית

12. מושכלות יסוד הן שבית המשפט מוסמך לקבוע קיומן ראיות לכאורה להוכחת האשמה כנדרש בסעיף 21 א (ב) לחוק המעצרים, וזאת לאחר שמצא "ראיות לכאורה להוכחת האשמה". בפסיקת בית המשפט העליון בעניין **בש"פ 8087/95 שלמה זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ (2) 133 (להלן-הלכת זאדה)**, נקבע כי ראיות לכאורה הן ראיות גולמיות אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעיוודן במהלך המשפט - תוך בחינתן בחקירות, אמינות ומשקל - יוביל לראיות אשר מבססות את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר. בית המשפט העליון קבע בהלכת זאדה, כי באופן זה מושג איזון ראוי בין הערכים החברתיים המתנגשים בבואו לפסוק בשאלת מעצרו עד תום ההליכים של אדם. על כן, ניתן יהא להורות על מעצרו עד תום ההליכים של אדם רק אם כן קיים סיכוי סביר שהראיות הקיימות נגדו, לאחר שעברו את כור ההיתוך הפלילי, יוכלו להבשיל להוכחות אשמתו. מנגד, אם חומר הראיות שנאסף כנגד פלוני אינו יכול לעמוד ברף הראייתי כגון דא, הרי שאין זה ראוי לשלול את חירותו. מעבר לכך, הושג דגש כי מאחר ומדובר בשלב המעצר עד לתום ההליכים המשפטיים, בין המשפט אינו דן בשאלת חפות או אשמה, ועל כן, הרף הראייתי אנו צריך לעמוד על מעבר לכל ספק סביר - הוא הקריטריון הקבוע להוכחות האשמה, אלא רק להצביע על הכוח ההוכחתי הפוטנציאלי האצור בחומר החקירה שבשלב זה מהווה ראייה גולמית בלבד.

מן הכלל אל הפרט

13. לאחר שבחנתי את חומר הראיות בתיק זה, תוך התייחסות לכל טענות ב"כ המשיבים סבור אני כי קיימות בתיק ראיות לכאורה להוכחת אשמת המשיבים בכל אחד משלושת האישומים המיוחסים להם בכתב האישום והכל כדלקמן.

14. המארג הראייתי המקיים את הרף הדרוש לצורך ראיות לכאורה באישום הראשון והשני מורכב מראיות המקימות "חזקה תכופה" וכן מראיות נסיבתיות אשר מקבל חיזוק בהעדר מסירת גרסה סבירה ומתקבלת על הדעת מצידם של המשיבים ושתיקתם בחקירות המרכזיות בתיק.

15. כאמור במסגרת האישום השלישי עולה ממזכר השוטר דינקו, מיום 30.7.17, כי השקית ובה הרכוש הגנוב נזרקה מהרכב בו נסעו המשיבים - ועל כך אין מחלוקת. מלבד העובדה כי נמצאו טביעות אצבע של המשיב 2 הן על תו הקניה והן על השקית, הרי שהמשיב 1 ישב בצד הנוסע ממנו הושלחה השקית. אירוע זה התרחש בשעה 13:59 או בסמוך לכך. ההתפרצויות באישומים 1-2 התרחשו בשעות הבוקר של אותו היום, בין 9:00-11:00, אשר על כן, ככל ונתפס רכוש גנוב באותה שקית, ואכן נתפס, מהווה הדבר "חזקה תכופה".

כידוע החזקה התכופה הינה חזקה שבעובדה הנובעת מהשכל הישר וניסיון החיים. אין המדובר בחזקה חלוטה אלא בחזקה אותה יכול הנאשם לסתור. משמעותה היא כי עצם הימצאותה של רכוש בידיו של פלוני בסמיכות זמנים לגניבתה מאחר, יוצרת יסוד להנחה כי פלוני הוא זה שגנב את הסחורה, או שקיבל לידיו סחורה גנובה ביודעין, הכל בהתאם לנסיבות העובדתיות המקימות את החזקה. **"ההנחה, עולה או יורדת, מתעצמת או מידלדלת, ויכול שתהיה חזקה, קרובה לוודאי או רק קלת-ערך, הכל בהתאם לנסיבותיו המיוחדות של כל מקרה ומקרה"** (ע"פ 15/78 ביבס נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(3) 64, 80-79 (1978)). בהקשר זה הרי שהמשיבים מסרו גרסה מצומצמת ביותר בחקירותם מיום מעצרו 30.7.17 עת בוצעה הטחה ראשונית בלבד של הראיות. במסגרת חקירותם בימים 2.8.17 ו- 3.8.17 שתקו או שבחרו לשתוק ולא לענות מאחר וטענו כי כבר "השיבו לשאלות אלו בעבר" הגם שלא כך הוא, שכן בחקירות ההמשך עומתו הם הראיות החדשות שנאספו כגון: איכונים, טביעות אצבע, מהלך דרכם באותו היום בהרחבה- ולכל אלו בחרו שלא לענות. בשלב זה, אין ביכולתם להפריח את החזקה התכופה. גם לא בנימוקי ב"כ המשיב 1 בנוגע למעשי המשיב 1 באותו היום, שכן אלו לא מוצאים כל ביטוי בחקירותיו תחת אזהרה.

העובדה כי המשיבים בחרו לשתוק במשך שתי חקירות בהן מוטחות בהם הראיות המרכזיות, זכות המוקנית להם על פי ההלכה הפסוקה, מחזקת את התשתית הראייתית הלכאורית הקיימת נגדם **(ראו: בש"פ 1947/09 מדינת ישראל נ' לוי (פורסם במאגרים) פסקה י"ב 8.3.2009; בש"פ 3562/15 בנמו נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים)).**

16. בשקית נתפס הרכוש המפורט באישומים הראשון והשני. בכל הנוגע לאישום הראשון הרי שהימצאותם של תווי הקניה, המקושרים לחברת בן חור - מעביד פרטי, בה עובד לירוי, מקימים קשר ישיר לביצוע עבירת ההתפרצות והגניבה באישום הראשון וחזקה תכופה. יודגש, כי המדובר בשלב זה בראייה גולמית שיש לה פוטנציאל הרשעתי. דברים אלו עומדים נכוחה גם אם נושא גניבת התווים לא עלה בדיווח הראשוני. כך גם לגבי סכומי המזומן. לא ראיתי פגיעה בראיות בעוצמה משמעותית גם בכל הנוגע לסכומים המדוייקים וסוג הכסף, שכן המדובר לכל הפחות בסכומים המצויים בקירוב לסכומים הנתענים

(בשקית נתפסו ₪ 31,400 לצד מטבע זר בדולרים ויורו).

17. הוא הדין לגבי הטענה לשתי הטבעות שנמצאו בשקית ושייכות לשני - המתלוננת באישום השני. ברם, מוכן אני לקבל כי קיימת בעייתיות בעצם העובדה כי השוטר אפרימה מציע לשני כאפשרות במזכר אותו כתב כי יש גם תכשיטים ברכוש הגנוב. יחד עם זאת, יש לציין תחילה כי שני מתארת את הטבעות עוד טרם הגעה לתחנה. כמו כן, בסופו של יום שני מבצעת הליך זיהוי המצולם בוידאו עת היא נדרשת לזהות את הטבעות שמוצגות בפניה יחד עם טבעות נוספות שאינן שלה - והיא אכן מזהה אותן. הפגיעה במשקל הקיים לזיהוי באופן זה, אם קיים, יבחן במסגרת ההליך העיקרי, שכן הנני סבור שבמכלול הראיות הקיימות בתיק זה, אין בכך בכדי לפגוע בעוצמת הראיות לכאורה.

18. לכל אלו יש לצרף בשני האישומים את איכוני הטלפון הנייד של המשיבים בסמוך לזירות האירוע כמפורט בטיעוני המשיבה דלעיל. טיעוני ב"כ המשיבים, הנסמכים, בין השאר, על נספח ה' מסמך שהורד מאתר האינטרנט של מיקומי אנטנות סלולריות, אינן יכולות לאיין את הראיות הקיימות בהקשר זה. גם לא הטיעון כי היו בתנועה ושיש קפיצה בין האנטנות. בענין זה יוכלו הסנגורים להגיש חוות דעת מומחה במסגרת ההליך העיקרי שתנתח ברזולוציה הגבוהה ביותר את הנתונים הסלולריות. ושוב לא ניתן בגירסאות המשיבים כל הסבר סביר בהקשר זה כשם שלא ניתן כל הסבר סביר בעניין שמואלי אותו לכאורה פגשו באותו היום, כך שלא מסרו כל פרט התקשרות עמו הגם שחב למשיב 1 20,000 ₪ ואף מסר לו הודעת טקסט בטלפון נוסף שברשותו, טלפון אותו לא מסר למשטרה (הודעה יום 30.7.17 ש' 58-61).

19. זאת ועוד, העובדה כי הן שני והן שלי חשדו באדם אחר (המנקה שנחקרה תחת אזהרה באישום 2 ואוסקר שמעורבותו נשללה לאחר צפיה בתמונה למול סרטון מצלמות האבטחה) ודמויות של מצלמות האבטחה באישום השני שאינן עולות בקנה אחד עם תיאור המשיבים (כאמור באישום השני נטען כי העבירה בוצעה עם אדם אחר), תווי הקניה המקושרים לבן חור שיווק ולא למתלוננת שני, הטענות כנגד היסוד הסביר לחשד שעלה בדו"ח השוטר דינקו בכל הנוגע להתנהלות המשיבים באישום השלישי המהווה בסיס לראייה לכאורה באישום זה - כל אלו אינם מעלים או מורידים מהראיות האחרות שנאספו בתיק החקירה, וטענות בהקשר זה יכול להישמע בתיק העיקרי.

העולה מכל המקובץ כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה בכל האישומים בכתב האישום.

קיומה של עילת מעצר

20. בתיק דנא מיוחסים למשיבים שני אישומים בעניין פריצה לבית וגניבה בצוותא חדא אשר לכאורה בוצעו על ידי המשיבים ובאישום השני גם באמצעות אדם אחר, זאת לצד אישום בדבר שיבוש מהלכי משפט.

21. **בש"פ 5431/98 רוסלן פרנקל ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (4) 268** נקבע כי עבירות רכוש המבוצעות באורח שיטתי, או בהיקף ניכר, **או תוך התארגנות של עבריינים מספר**, או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים, עלולות לפי מהותן ונסיבות ביצוען לסכן את ביטחון האדם ואת ביטחון הציבור ומתקיימת במקרים אלו עילת מעצר בדמות מסוכנות. **כן נקבע כי יש לבחון בכל מקרה ומקרה האם מתקיימת אותה עילה ונשקפת מסוכנות מן העברין (ראו: בש"פ 3453/05 אברג'יל נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים); בש"פ 45/10 מאסרווה נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים)).**

22. לכל אלו יש להוסיף את הנוסף היחודי של עבירות הרכוש, בכך שהמדובר הוא בפגיעה בקניינו האישי של הפרט, ובזמן בו הדבר מתבצע על ידי פריצה לביתו הוא מבצרו, הרי שקימת תחושת פגיעה בבטחון העצמי ובנפש היכולה להיות שקולה בעוצמתה גם כנגד פגיעה פיזית כמעין ספיגת מהלומה קשה.

הטיב לתאר זאת הסופר חלאד חוסייני, בספרו "רודף העפיפונים" אשר יצא לאור בשנת 2003: **"יש רק חטא אחד, אחד בלבד, והחטא הזה הוא גניבה. כל חטא אחר הוא גירסה שונה של גניבה.... כשאתה הורג בן אדם אתה גונב חיים, אתה גונב את זכותה של אישתו לבעל, גוזל מילדיו אב. כשאתה משקר אתה גוזל את זכותו של אדם לאמת. כשאתה מרמה, אתה גוזל ממנו את הזכות להגינות".**

21. בעניינינו לחובתו של משיב 1 קיימות 10 הרשעות קודמות בין השנים 2002-2015, לרבות הרשעות בעבירות של התפרצות למגורים וגניבה והוא ריצה מספר מאסרים בפועל. כך גם משיב 2 שלחובתו 5 הרשעות קודמות בין השנים 2006-2017, לרבות הרשעות בעבירות של התפרצות למגורים וגניבה והוא ריצה בעברו עונש של מאסר בפועל. צירוף של נתונים אלו מקים עילת מעצר המתקיימת בעוצמה גבוהה בהתאם לסעיף 21 (א) (1) (ב) לחוק המעצרים בדבר המסוכנות הממשית הנשקפת מהמשיבים לבטחון הציבור ורכושו.

22. אכן, קיימת פסיקה לפיה יש לבחון חלופת מעצר גם בעבירות חמורות **(בש"פ 1575/17 משהראוי נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים))**. יחד עם זאת, הרי שעל בחינה להיות דו שלבית. תחילה, האם חלופת מעצר יכולה לסכון באותו מקרה ולאחר מכן לבחון את החלופה הקונקרטית **(בש"פ 6240/13 האדיה נ' מדינת ישראל)**. דומני כי במקרה זה המשיבים, לאור המיחוס להם בכתב האישום ועברם הפלילי המכביד בעבירות זהות, אינם עוברים את השלב הראשון כפי שחלופת מעצר תוכל לסכון, שכן לא ניתן ליתן בהם אמון כתנאי סף הכרחי **(בש"פ 8806/13 זכאים נ' מדינת ישראל)** וכך שבמקרה זה לא ניתן להסתפק בחלופת מעצר **(בש"פ 7055/13 זובידאת נ' מדינת ישראל)**.

23. באופן דומה לא מצאתי להפנות את עניינים של המשיבים לשירות המבחן שכן מקום בו בית המשפט סבור כי ממכלול הנסיבות כל חלופת מעצר לא תסכון, רשאי הוא לשלול חלופת מעצר גם מבלי להיזקק לתסקיר שירות המבחן **(בש"פ 7279/16 גולד נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים))**.

24. לאור כל האמור לעיל, אני מורה על מעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם.

**ניתנה והודעה היום כ"א אלול תשע"ז, 12/09/2017
במעמד הנוכחים.**